

quod non peccaverint peccato actionis ex una parte, & quod non patiantur poenam ignis, ut damati in inferno ex alia; pro quo rationem satis idoneam affert S. Doctor, quia nimirum infantes constituti sunt à Deo in statu quodam medio inter Beatos, & damnatos; quare opus fuit, ut ex una parte beatitudine carerent sicut damati, & ex altera nullum haberent dolorem sicut Beati. Ex quo fit, licet agnoscant se carere beatitudine, ad quam fuerant ordinati, & ex hac parte magnam habeant tristitiam occasionem: Quia tamen simul agnoscunt se evasisse gravissimas inferni poenas, & peccata mortalia, quasi in æquilibrio sunt constituti, ut non doleant de ea beatitudinis amissione, sed potius gaudeant de poenarum inferni evasione, quam rationem ceteris probabiliorum existimat Arriaga d. 52. scilicet 3.

Hic juvat adducere distinctionem locorum, in quibus recipiuntur animæ ex hoc mundo decedentes, ut optime declarat S. Bonavent. in 4. dist. 45. artic. 1. g. 1. & 2. ubi ait, quod loca animarum sunt in duplici differentia; est enim locus gloriæ, scilicet cælum, & quia charitas quæ meretur gloriam, est unius speciei, & ideo iste locus non subdividitur. Alius autem est locus poenæ, qui dicitur infernus generaliter accipiendi nomen inferni. Est autem locus iste poenalis dupliciter, scilicet secundum poenam damni, & secundum poenam sensus, & utrumque membrum dividitur. Illi enim, qui puniuntur poena damni, aut simpliciter, & æternaliter puniuntur, & sic locus iste dicitur limbus puerorum cum solo originali decedentium; aut ad tempus, & sic locus illorum est Superior, qui dicitur sinus Abrahæ; similiter illi, qui puniuntur poena sensus, aut puniuntur æternaliter & sic istorum locus est infernus proprie dictus inferior aliis; aut ad tempus, & sic istorum locus est purgatorium, quod est locus aliis superior secundum legem communem, & ordinariam; & subdit tandem S. Bonav. loc. cit. quest. 2. quod post Christi adventum vel in paradiso, vel in inferno, vel in limbo, vel in purgatorio animæ defunctorum recipiuntur, ergo secundum viorem, & probabiliorum sententiam animæ puerorum cum solo originali decedentium in limbo recipiuntur, & detinentur, non autem in inferno, etiam post diem iudicii, & in perpetuum; unde auctoritates Scripturæ, & SS. Patrum, quæ dicunt, animas puerorum cum solo originali decedentium in infernum descendere, vel in inferno detineri, non sunt intelligendæ de inferno proprie dicto, qui est locus damnatorum, sed de inferno generaliter sumpto, ut significet quemlibet locum inferiorem in visceribus terræ existentem; sicuti aliæ quoque auctoritates Scripturæ, & Patrum, quæ locum, in quo purgantur animæ iustorum, appellant infernum, quæ tamen de tali inferno proprie dicto, qui est locus damnatorum, non sunt intelligendæ, ut magis ostenditur sub verb. Purgatorium. Sic ex Divo Bonaventura habet expresse Mastrius theol. moral. disc. 28. q. 3. art. 3. n. 69.

81 Poena debita decedentibus cum peccato actuali mortali est poena æterna, tam damni, quàm sensus, & quidem de poena damni, quæ in beatificæ visionis privatione consistit, satis constat ex illo Matthæi 8. ubi de reprobis, & peccatoribus dicitur, quod ejicientur in tenebras exteriores. De poena vero sensus habetur ex Matthæi 25. ibi: *Discidite à me maledicti in ignem æternum, qui paratus est diabolo, & angelis ejus; & sic de variis aliis similibus, quæ non juvat hic in longum adducere; cum hoc sit de fide.*

82 Poena debita decedentibus cum solis peccatis venialibus non est æterna, sed solummodo temporalis, Communis, & de Fide. Difficultas solum est de peccatis illis venialibus, cum quibus decedunt etiam peccato mortali obnoxii; an scilicet peccatum veniale conjunctum peccato mortali puniatur in inferno poena æterna, vel temporalis? Thomistæ cum D. Thoma

q. 87. art. 5. ad 3. tenent, tale peccatum veniale puniri poena æterna, cum in inferno nullus neque remissioni, neque redemptioni sit locus. Scotistæ vero cum Scoto in 4. dist. 21. q. 1. asserunt, peccatum veniale, sive in hac vita remissum quoad culpam, sive non, sola temporalis poena etiam in inferno puniri, licet cum peccato mortali conjunctum; atque ideo peccatum veniale in inferno remitti posse nedum quoad poenam, sed etiam quoad culpam. Et quidem de peccato veniali in hac vita remisso quoad culpam, non vero quoad poenam, est ratio evidens, quia qui solvit ad rem, quam debet, à debito illius omnino liberatur; adeoque damnatus, qui totam temporalem poenam veniali correspondentem patitur in inferno, vere liberatur à debito illius poenæ, cum passione illius solvat, & patitur totum id, quod solvere, & pati debeat. Idem dicendum est etiam de peccato veniali non remisso in hac vita quoad culpam, quia peccatum veniale, quamvis non remissum quoad culpam, tantum est dignum poena temporali, & determinata, quam vere solvit qui patitur in inferno, & passione illius temporalis poenæ extinguitur debitum illius poenæ.

Nec valet dicere, quod damnatus in inferno existat in peccato mortali, adeoque non possit solvere debitum pro culpa neque veniali. Non valet, inquam, quia, licet damnatus in inferno existat in peccato mortali, adhuc vere solvit debitum pro culpa veniali, quæ est solum digna poena temporali, sive jam ipsa culpa venialis fuerit remissa in hac vita, sive non; Deus enim semper punit citra condignum, & esto quod secundum rigorem justitiæ puniret ad condignum, omnino injustum esset æternam poenam infligere pro peccato veniali, cui secundum se solum poena temporalis debebatur. Vide Mastrius in 2. sent. disp. 6. de peccatis q. 8. per tot. & in theol. moral. disp. 25. n. 53. & 54. ubi multa ad rem.

Sensus autem illius catholici axiomatis: *Quod in Inferno nulla est redemptio*, est solum, quod nulla sit spes inde evadendi, juxta illud Lucæ 16. n. 26. ibi: *Hi qui volunt hinc transire ad vos, non possunt, neque inde hinc transire.* Unde nihil facit, sive ibi aliquod veniale remitti possit, aut aliqua poena venialis, vel etiam mortalis jam hic dimissa, sive non. Vide Mastrius cit. q. 8. n. 222. & 223. & cit. disp. 25. n. 54. (Aliquid super hac materia conducunt leg. 17. ad 35. tit. 4. p. 1. præsertim 24. 26. & 28. plus leg. 31. 32. 33. atque 34. tit. 5. p. ejusd. ubi postquam verba Divi Pauli, oportet Episcopum esse sine crimine explicantur, fit transitus, exponiturque quid, qualeve sit peccatum mortale, seu veniale.)

Circumstantiæ peccati. Vide verb. Pœnitentiæ Sacramentum art. 2. n. 100.

Peccatum lethale mortua constituit bona opera, quæ in eo fiunt, & jam facta reddit mortificata. Vide verb. Pœnitentiæ.

PECCATUM CONTRA NATURAM. Vide verb. Luxuria à n. 33. ad 70.

PECCATA CAPITALIA.

PECCATA capitalia communiter cum S. Greg. lib. 31. 1 moral. cap. 31. enumerantur septem indicata hac dictione *Saligia* singulis litteris ordine indicantibus litteras initiales peccatorum, *Superbia, Avaritia, Luxuria, Ira, Gula, Invidia, Acedia*. Dicuntur autem Capitalia vulgo etiam *mortalia*, non quod de se semper mortalia sint, sed quia ab istis illa peccata oriuntur, & instar capitis, quod fuit in membra, ipsa influunt in alia peccata, ut inquit S. Gregor. loc. cit. Siquidem ex his septem capitalibus peccatis frequentius cetera peccata oriuntur secundum rationem causæ finalis; quamvis nonnulla ex illis causis interdum

4 dum non orientur. Quid autem, & quale peccatum sit quodlibet istorum? Vide sub proprio cujuscumque verbo, scilicet sub verbo Superbia, verbo Avaritia, verbo Luxuria, verbo Invidia, verbo Gula, verbo Ira, verbo Acedia (Vide verbo Virtus.)

PECULATUS.

SUMMARIUM.

- 1 **P**ECULATUS quid sit.
 - 2 Quando ex publica Pecunia aliquid aufertur, occupatur, & quomodolibet defraudatur, committitur peccatus.
 - 3 Committitur peccatus tam à Judicibus, & Officialibus publicis de tempore sue administrationis publicas pecunias subripiendis, vel eas ab aliis subministratas subrahentibus, quam ab aliis personis privatis non administrantibus subripiendis.
 - 4 Peculatus committitur primo, si quis per semetipsum pecuniam publicam quomodolibet auferat, interceptat, & exportet.
 - 5 Secundo, si mandet, ut quis auferat, & interceptat.
 - 6 Tertio, si quis ex metallis Cesarianis ad publicam monetam cudentam, vel ad alium publicum opus destinatis, furatus fuerit.
 - 7 Quarto, si quis prædam ab hostibus captam subriperit.
 - 8 Quinto, si quis muros publicos perfoverit ad pecuniam, vel aliquid pretiosum furandum.
 - 9 Sexto, si quis publicam tabulam continentem formam, & fines agrorum publicorum, & latitudinem, & mensuram viarum publicarum, & Curiarum refrixerit, & aliquid inde immutaverit, vel deleverit.
 - 10 Septimo, si quis citam privatam pecuniam subriperit, quæ tamen publica evadere debet.
 - 11 Octavo, si quis pecuniam Sacram Religiosam, & quidquid donatum Deo abstulerit, & interceptat.
 - 12 Si Crimen Peculatus committatur à Judicibus, vel aliis Officialibus durante tempore sue administrationis, hi capitali poena puniuntur.
 - 13 Si committatur ab aliis personis privatis subripiendis pecunias ab aliis administratas, puniuntur civiliter poena pecuniaria, seu quadrupli, & criminaliter poena Judicis arbitraria, seu deportationis.
 - 14 Quando idem crimen est pluries reiteratum, tunc devenitur ad poenam mortis.
 - 15 Quando cum peculatu concurrens falsitas, à quibuscumque personis committatur, semper intrat poena mortis.
 - 16 Reus delicti peculatus confugiens gaudet Immunitate.
 - 17 Ex gratia speciali Sanctissimus annuit pro retentione nulliter extracti ex causa peculatus, &c.
 - 18 Datur facultas Archiepiscopo extrahendi Thesaurarium, & alios Debitores Erarii Ducalis, & aliorum interesse habentium uti reos peculatus, &c.
 - 19 Depositarium in alias usus convertens pecunias publicas, non tenetur poena peculatus, &c.
 - 20 Aditus ex aliena manu ad n. 30.
- 1 **P**ECULATUS est species furti, quo vel pecunia ad Brarium publicum, aut fiscum Principis pertinet, vel pecunia sacra, aut religiosa: subripitur ab eo, cujus fidei non est commissa. I. Lege Julia peculatus i.

1. Lege Julia peculatus 4. §. 1. & 7. I. Sacrilegii 9. §. 2. ff. Ad Leg. Juliam peculatus, & §. 9. Inst. de publicis Judiciis. Et sic quando ex publica pecunia aliquid aufertur, occultatur, & quomodolibet defraudatur, committi dicitur peccatus. Ludov. Gilleausen in arbor. Jud. crimin. cap. 29. n. 7. Valenz. cons. 10. Sanfelice. dec. 285. n. 5. 29. & seq. Bugior. Instit. Crim. lib. 2. c. 19. n. 1. Ursaya Instit. Crim. lib. 2. tit. 3. n. 2. & alii.

Committitur autem tam à Judicibus, & Officibus publicis de tempore sue administrationis, & in administratione ipsa publicas pecunias subripiendis, vel eas ab aliis administratas subrahentibus, quam ab aliis personis privatis non administrantibus, subripiendis; §. 9. Instit. de publicis Judiciis, & l. Judices 1. Cod. de crimine peculatus, & l. Judices 1. Cod. de crimine peculatus, & l. 171. n. 64. & seq. Galeot. respons. fiscal. 22. nam. 15. & seq. Raynald. tom. 2. c. 14. §. 21. n. 29. & seq. Ursaya loc. cit. n. 3. & 4. & alii.

Peculatus committitur multis modis juxta casus enumeratos à Raynald. tom. 2. cap. 14. §. 21. d. n. 28. usque ad 42. & ab Ursaya loc. cit. d. num. 5. ad n. 11. Et primo, si quis per semetipsum pecuniam quomodolibet auferat, interceptat, & exportet, l. Lege Julia peculatus 1. ad Legem Juliam peculatus. Secundo si mandet, ut quis auferat, & interceptat, cit. l. Lege Julia peculatus; ibi: *Nove factis quo quis auferat, interceptat, Tertio, si quis ex metallis Cesarianis, id est, ex virgibus aureis, & argenteis, quæ sunt Cesaris, & ad publicam monetam cudentam, vel aliud publicum opus destinatis, furatus fuerit, l. Sacrilegii 6. §. 2. ff. ad Legem Jul. peculatus. Quarto, si quis prædam ab hostibus captam subriperit, l. Is qui prædam 13. ff. Ad Legem Juliam peculatus. Quinto, si quis muros publicos perfoverit, & inde aliquid abstulerit, puta pecuniam, metalla, vel alia pretiosa, vel de materia ipsa murorum aliquid emerit, & abstulerit; l. Qui perfoverit 11. ff. ad Legem Juliam peculatus. Sexto, si quis publicam tabulam continentem formam, & fines agrorum publicorum, & latitudinem & mensuram viarum publicarum, & Curiarum refrixerit, & aliquid inde commutaverit, vel deleverit; l. Qui tabulam 8. ff. ad Legem Juliam peculatus. Septimo, si quis etiam privatam pecuniam subriperit, quæ tamen publica evadere debet, veluti si quis, quod Fisco debetur, simulans se Fisci Creditorem acceperit; l. Sacrilegii 9. §. 3. ff. Ad Legem Juliam peculatus. Octavo, si quis pecuniam sacram, religiosam, & quidquid donatum Deo abstulerit, interceptat; l. Lege Julia peculatus 4. ff. Ad Leg. Jul. peculatus.*

Pœna criminis peculatus est à lege diversimodè taxata juxta diversitatem personarum ipsum committentium. Si enim committatur à Judicibus, vel aliis Officialibus durante tempore sue administrationis, hi capitali poena puniuntur; l. Judices 1. Cod. de crimine peculatus, ubi Glossa verb. Judices & verb. Publicas Declan. lib. 3. cap. 28. numer. 29. cap. 39. num. 6. Berlich. conclus. 57. n. 2. lib. 5. Rovit. cons. 60. n. 4. lib. 4. Raynald. tom. 2. c. 14. §. 21. n. 42. Ursaya loc. cit. n. 23. & alii.

Si committatur ab aliis personis privatis, subripiendis pecunias ab aliis administratas, puniuntur civiliter, & criminaliter. Civiliter, hoc est, poena pecuniaria, seu quadrupli, dummodo lis contestata, vel inquisito formata sit, vivente ipso delinquente, alias secus; Anell. Amat. cons. 55. per tot. Card. de Luca de Regularibus decr. 119. n. 25. Ursaya loc. cit. num. 25. & alii. Criminaliter vero poena Judicis arbitraria, seu deportationis, l. Peculatus poena 5. ff. Ad Legem Juliam peculatus, cum aliis apud Farin. q. 171. num. 8. Rovit. cons. 60. lib. 5. num. 3. Ubi quod dando idem crimen est pluries reiteratum, tunc devenitur ad poenam mortis, quod admittit etiam Gabali. resol. crim. cas. 99. num. 4. Quando vero cum

- 15 cum peculatu concurrens falsitas, à quibuscumque personis committitur, semper intrat pena mortis, l. Sciant omnes, Cod. de his, qui ex publicis rationibus, l. ibique Glossa verb. Omnibus, Rovit. cons. 60. n. 2. lib. 2. Ursaya loc. c. n. 28. & alii.
- 16 Reus delicti peculatus confugitus gaudet immunitate, cum non sit de exceptis in Bulla Greg. XIV. (adde nec in Bulla Bened. XIII.) Sac. Congr. Immun. in Neapolitana 24. Martii 1627. lib. 1. Decret. Paul. pag. 43. & die 31. Jan. 1628. eodem lib. pag. 82.
- 17 Ex gratia speciali Sanctissimus annuit pro retentione nulliter extracti ex causa peculatus ab Archiepiscopo, attento quod princeps suspendit acceptare sententiam Archiepiscopi usquedum audiret sensum Sacrae Congregationis. Sac. Congr. Immun. in Turinens. 8. Februar. 1667. lib. 1. Decretal. Aiovii pag. 84.
- 18 Datur facultas Archiepiscopo extrahendi Theaurarium, & alios Debitores Ararii Ducalis, & aliorum interesse habentium, uti reos peculatus, modo constat summarie de veritate facti, & retinendi in carceribus eccles. ad dispositionem Sacrae Congreg. & etiam perquirendi, & extrahendi eorum bona in quocumque loco immuni, exceptis monasteriis Monialium, & Conservatoriis, & consignandi. S. Cong. Immun. in Turinens. 14. Jan. 1698. lib. 2. Decret. Alt. pag. 157.
- 19 Depositarius in alios usus convertens pecunias publicas non tenetur pena peculatus, quia pecunia, quae penes Depositarium sunt, ejus periculo subsunt. Ad hoc autem, ut peculatus verificetur, debet fieri pecuniarum furum ab eo, cujus periculo non sunt; Ursaya l. cit. n. 34. cum aliis ibi citatis.
- 20 Interdum, tamen publica pecunia intervertatur, minime tamen peculatus admittitur; ut si illi interverterint, ad quorum periculum pecunia pertinebat, aditus scilicet, & qui trajiciendam pecuniam acceperunt; L. 9. ff. ad Jul. peculat. idque quia eo ipso quod periculum pecuniae suscipitur, de accusatione peculatus quasi cum ipsis deciditur.
- 21 Objici potest, quod Arcarii, & qui Arario praesunt, peculatum committunt, si vel mutuo dederint pecuniam fidei suae commissam; L. 1. & 2. C. de
- 22 His qui ex public. ration. quanto igitur magis si interverterint, quom etiam capite eo casu plectantur, ex L. unie. C. de crimine peculat. Tum quod absurdum sit, extra penam eos esse, quorum fidei, & periculo pecuniae publicae sunt commissae, quive eas administrant, cum his major peccandi, quam ceteris facultas sit, eo autem gravius puniendi delicta, quo major peccantibus delinquendi facultas, atque copia patet.
- 23 At videndum, ne male confundantur exactores, arcarii, arario praefecti, Judices denique, & Administratores pecuniarum publicarum, cum his denique quorum periculo ipsae sunt. Illi administrant quidem, cogunt, curant, non tamen suo periculo; ideoque si quid interceperint, rei sunt peculatus. Hi autem, quorum periculo sunt pecuniae, peculatus rei non fiunt, propterea quod, ut dictum mox est, periculo imposito de crimine cum eis decidi videtur, ita ut eam pecuniam, si interverterint, tamquam privati debitores Reipublicae debeant, non tamquam criminis rei.
- 24 Publica pecunia, cujus subtractio locum facit peculatus, est pecunia populi Romani, non item pecunia civitatum, secundum Papinianum in L. 81. de Furtis, ita ut subtracta pecunia hac civitatum, furti non peculatus actio competat. At Imperatores Trajanus, & Adrianus etiam ad pecunias civitatum accusationem peculatus produxerunt, L. 4. §. ult. ff. ad L. Jul. peculat. quo jure utimur.
- 25 Pena peculatus ex Legge Julia erat aequae, & ignis interdictio, Constitutionibus vero Principum ca-

pite plectitur, qui peculatum committit; L. unie. C. h. t. Et frustra hanc penam ut duram improbat Leo novell. 105. defenditur enim rigor utilitate publica, quae tanta est, ut nisi peculatores severissime puniantur, numquam defuturæ sint hirudines, quæ corpus Reipublice sanguine, & nervis destitutum relicturæ sunt. (Vid. verb. Furtum, & L. 14. n. 14. p. 7.)

PECUNIA.

PECUNIA. Vid. verb. Emptio, art. 1. n. 8. & 9. PEDAGIUM, seu GUIDAGIUM. Vid. verb. Gallia, n. 9. PÆDOMONTIA, seu potius PÆDOMONTIA. Vide verb. Superstitio, n. 23.

PENSIO, PENSIONARIUS.

SUMMARIUM.

- 1 PENSIO unde dicta; ejus divisio, & subdivisio: à quibus potest imponi: quibus ex causis: quando in impositione detur quid simoniacum, & quando non: in quibus beneficiis locum habeat dicta impositio, ad n. 33.
- 2 Quis capax pensionis ecclesiasticae: lateo à quo potest concedi: Regulares an possint eam obtinere super beneficiis secularibus: quid procedente gratia Apostolica: illegitimus, excommunicatus, irregularis, filii hereticorum, militiae dediti an sint capaces, ad n. 30.
- 3 Utrum vacatio subsequatur: contractio matrimonio: quando non, nisi contrahatur: si non obstantis paupertatis voto Regularis obtinebit eandem pensionem: per promotionem ad Episcopatum Cardinalitium, ad Pontificatum necne vacant pensiones, deciditur: alii modi recensentur eam extinguendi, & quando transferri possit; quæ ad translationem requirantur, ad n. 97.
- 4 Cui non est facultas transferendi, potest utilitatem remittere quoad commoditatem: fructus venditio retento ad huc titulo, simoniacæ an sit ad quod extendi potest: idem interpretatur quæ signanda: quando sit nulla, & dicitur subreptitia: debet solvi, & à quo etiam promotor uterque, non facta solutione, ad n. 111.
- 5 Ubi est solvenda: qua specie: quid si color monetae mutetur: quando exigenda: ad quid teneatur pensionarius sub onere non faciendi fructus suos: qua obligatio, si utramque habeat pensionem & beneficium: quarum onera sufferre debet: de ferre an sit necesse vestes clericales: gaudet privilegio fori: quid in militia, & quando pensio potest minus seu remitti, ad n. 140.
- 6 Supplementa Auctoris subnectuntur, ad n. 145.
- 7 Adit. ex aliena manu subsequitur ad n. 150.
- 8 Pensio est ita dicta, vel quia penditur, id est, solvitur, nam & qualibet annua solutio dicitur pensio, & ipsius pensionis solutio dicitur pensio; ut cum multis notat Barbosa lib. 3. Juris ecclesiastici univers. cap. 1. n. 2. Vel dicitur pensio à pendo quia dependet formaliter à beneficio, à quo detrahitur, sicut ususfructus à proprietate, ut notant Card. in Clementin. 1. de supplend. negligent. Prælator. Barbosa l. c. & expresse Fagnan. lib. 1. Decr. in cap. Ad Audientiam 35. de rescriptis n. 49. per text. in c. Quicumque 18. q. 2. c. Possessio 16. q. 1. cap. Final de Rignoribus, & c. Quamvis 4. de præbend. in 6.

- 9 Pensio dividitur in laicalem, & clericalem. Communis. Pensio laicalis est, quæ datur ob ministerium temporale, aut aliam temporalem causam, & ista convenire potest nedum Clericis, sed etiam laicis, ut v. g. Economis Ecclesiae, Cantoribus, Organistis, Aëditis, & aliis hujusmodi. Pensio clericalis, seu ecclesiastica est contra est, quæ clericis auctoritate Superioris Ecclesiasticae iustis de causis constituitur, ipsisque solis competere potest. Et de hac sola clericali in presenti est sermo, & non de laicali.
- 10 Pensio clericalis subdividitur in duas species; una est, quæ assignatur in titulum beneficii ecclesiastici, prout accidit cum ecclesia redditibus abundat, & caret suffragio Ministri, & auctoritate superioris statuitur, ut ibi sit unum beneficium perpetuum, v. g. perpetua Vicaria pro Clerico, cui assignetur pensio, seu portio fructuum ejusdem ecclesiae annuatim percipienda, ut habetur in cap. Conquerente 6. de Cleric. non resid. & docent Abbas in cit. cap. Conquerente n. 1. & Anton. de Butrio in notabil. Petr. de Ancharan. n. 2. & Joann. de Imol. in 1. notabil. Fagnan. in cit. cap. Ad Audientiam 31. de Rescriptis n. 42. & seq. Reiffenstuel lib. 3. Decretal. tit. 5. numer. 86. & 87. dicentes expresse, quod cessante fraude, super fructibus ecclesiae potest constitui certa pensio nomine beneficii, & sic potest super uno beneficio creari aliud; dummodo primo Rectori remaneat tantum, unde honeste sustentari valeat; & dummodo id non fiat in fraudem, quo casu est locus prohibitioni Concilii Generalis in cap. Extirpanda 30. §. fin. de præbend. ubi statuitur: Illud autem penitus interdicimus, ne quis in fraudem de proventibus ecclesiae, quæ curam habere debet proprii Sacerdotis, pensionem alicui quasi pro beneficio conferre presumat.
- 11 Alia est pensio, quæ nomine pensionis communiter intelligitur, & ea est, quæ simpliciter constituitur ad tempus de fructibus alicujus beneficii, iustaque de causa cuiuspiam assignatur auctoritate superioris. Et pensio sic accepta definitur, quod sit Jus percipiendi partem fructuum ex alieno beneficio auctoritate superioris ecclesiasticae cuiuspiam Clerici iusta de causa constitutum. Est in re Communis.
- 12 Pensio clericalis primo modo accepta, & collata in titulum est vere & proprie dictum beneficium ecclesiasticum, ut probatur in cit. cap. Conquerente 6. de Cleric. non resid. & tenent expresse Covarrubias pract. q. cap. 36. n. 10. vers. Quarto quoties Cardinal. in Clementin. 1. §. Badem n. 4. vers. Sed quatenus est Beneficium, de supplend. negligent. Prælat. Reiffenstuel loci cit. n. 90. Fagnan. loc. cit. num. 44. & 46. ubi cum aliis ibi citatis indubitanter infert, quod de tali pensione faciendæ est mentio in rescriptis beneficialibus perinde ac de beneficio.
- 13 Nec refert quod appelletur pensio, quia non est vis in nomine, quando constat de rei: tali enim pensioni, utpote datæ in titulum, atque tributæ Jus perpetuum percipiendi fructus ex bonis ecclesiasticis, integre convenit definitio beneficii. Ancharan. in c. 1. num. 5. vers. Si igitur prædictæ conditiones, de Regul. Juris in 6. Abbas consil. 46. in c. p. Illud de Jure queritur vers. quartum consideratur lib. 2. Caccialup. de pensionibus quest. 12. Gigas de pensionibus q. 1. n. 1. & q. 28. n. 20. & q. 96. n. 23. Redoan. de Simoniac. 2. part. cap. 14. n. 11. Cardinal. loc. cit. Ancharan. loc. cit. Abbas loc. c. Covarrub. loc. cit. Fagnan. loc. cit. Reiffenstuel l. c. n. 91. & alii.
- 14 Pensio clericalis secundo modo accepta, scilicet constituta ad tempus in materia odiosa non venit nomine beneficii, bene tamen in materia favorabili. Sic expresse Fagnan. in cit. cap. Ad Audientiam 31. de Rescriptis n. 117. ubi cum fuisse præmissis contrarias Doctorum opiniones, tandem n. 117. & seq. easdem hac ratione conciliat, & addit n. 120.

- 15 quod hanc distinctionem inter materiam odiosam, & favorabilem sæpius probaverit Sac. Congr. Conc. quod ipsum repetit in cap. Cum in cunctis 7. de electione n. 103. & seq. & Gregor. XIII. proposito sibi dubio à Sacra Congregatione die 19. Jul. 1577. respondit in materia favorabili, ut est illa privilegii fori, appellatione beneficii venire pensionem. Unde die 8. Augusti ejusdem anni 1577. Congregatio Generalis, cum essent sibi hæc relata, dixit servandam esse hanc distinctionem & ita rescribendum, prout refert idem Fagnan. in cit. cap. Ad Audientiam n. 124. & Reiffenstuel loco citato à num. 92. ad 98. ad longum variis adductis id probans.
- 16 Pensio hujusmodi potest imponi, vel personæ Beneficiarii, vel beneficio. Pensio tunc imponitur personæ Beneficiarii, quando ea imponitur soli personæ Clerici gravati, ita ut talis obligatio solvendi non transeat in successorem ipsius in beneficio, sed cum se ipso solo extinguatur, ut est casus in cap. Nisi essent 21. de præbend. Tunc autem pensio imponitur ipsi beneficio, quando imponitur ad vitam pensionarii, ita ut transeat etiam ad successores ejus in beneficio; quamdiu vixerit ille cui pensio constituta fuit. Communis.
- 17 Papa potest ex rationabili motivo, ac dispensando in Jure communi, omnibus præfatis modis pensionem beneficiis imponere. Communis, per text. in cap. Licet 2. de præbend. in 6. ubi habetur, quod "Ecclesiarum, personarum, dignitatum, aliorumque beneficiorum Ecclesiasticorum plenaria dispositio ad Romanum noscatur Pontificem pertinere, & Clementin. Si duobus 1. Ut litpendente 5. final. ubi Salva tamen in præmissis omnibus Romani Pontificis potestate, ad quem ecclesiarum, personarum, dignitatum, aliorumque beneficiorum plena, & libera dispositio ex sua potestate plenitudine noscitur pertinere."
- 18 Hinc Papa potest pensionem super quocumque beneficio imponere, etiam nulla causa expressa; cum in beneficiis plenissimam habeat potestatem per citatos textus, & de Jure possit secundum plenitudinem potestatis supra Jus dispensare, cap. Propositus 4. de concess. præbend. ibi: Qui secundum plenitudinem potestatis de supra possumus supra Jus dispensare; Fagnan. in cit. cap. Nisi essent 21. de præbend. in 6. Barbosa lib. 3. Juris eccles. univers. cap. 11. numer. 55. & alii passim. Unde Papa potest etiam imponere pensionem super beneficio patronato, facta mentione hujus qualitatis; Card. de Luca de Jur. discurs. 66. numer. 14. Excepto beneficio de Jure patronatus regio, cui Papa derogare non solet; Card. de Luca loc. citat. numer. 15. cum super beneficio de Jure patronatus regio imponi non solet pensio sine consensu patroni, Card. de Luca de Jure discurs. 66. numer. 15. & de pensionibus disc. 58. n. 3. & disc. 94. n. 5. & 8.
- 19 Episcopus, & quicumque alius Collator Papa inferior non potest novum censum, vel pensionem perpetuam beneficio imponere, neque antiquum censum, seu pensionem augere, textu expresso in cap. Prohibemus 7. de censibus, ibi: "Prohibemus, ne ab Abbatibus, Episcopis, vel aliis prælati non novi census, imponantur Ecclesiis, nec veteres augeantur. Si quis vero aliter fecerit, irritum, quod egerit, habeatur." Et concordant cap. Scientes 3. eodem, & Clement. 1. §. Eadem quoque, de supplenda negligent. Prælator. Ita Abbas in citato cap. Prohibemus num. 2. de censibus, Fagnan. in cap. Nisi essent 21. de præbend. n. 46. Pirhing. lib. 3. decretal. tit. 39. n. 8. Engel. ib. n. 2. Reiffenstuel ib. num. 8. & tit. 12. n. 87. Barbosa in citato cap. Prohibemus 7. de censibus n. 2. & part. 3. de officio. & potest. Episc. allegat. 85. n. 1. citans alios, & Communes Doctorum.